Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

7. Aarg. Nr. 23. *Den 1. Septbr. 1858.* Priis: 6 Sk. pr. Exp.

Arbeid for at gjøre Israel til Hovedet!

(Fra the Millennial Star.)

„Og Herren skal sætte Dig til Hovedet og ikke til Halen, og Du skal aleneste være oven, og ikke være under; dersom Du vil høre Herrens din Guds Bud."

5 Moseb. 28, 13.

Moses, Oldtidens guddommelige Lovgiver, propheterede, at Israel var bestemt til at vorde Hovedet for Nationerne og Jordens Hæder, og at holde den præsiderende Magt over Verden. Gud gav ogsaa det samme Løfte til Abraham, Isaak og Jacob. Han gjorde en Pagt med dem, at i dem og i deres Sæd skulde alle Jordens Nationer velsignes. I denne Hensigt overdrog han dem Præstedømmet og de hellige Orakler. Saliggjørelsens Kræfter besegledes paa Hovederne af „de Troendes Faders" Efterkommere, og det var beskikket, at fra dem skulde Forløsningen komme til den ganske Verden, og Guds Søn selv var forudbestemt at skulle fødes af den valgte Sæd. Herren bestemte ogsaa at betroe Nøglerne til alle Tings Gjenoprettelse til en Levning af Efterkommerne af den Mand, som Gud nedlod sig til at kalde Ven; — hvilken Levning skulde være blandet med Jordens Nationer i de sidste Dage og blot kjendt af ham. Der har i Sandhed aldrig været givet nogen Forjættelser om Frelse og Præstedømmets Velsignelser til Hedningerne, uden de jo beroede af og kom gjennem „Guds Huusfolk," iblandt hvilke Hedningerne maae optages ved Evangeliet for at blive Medarvinger med Forjættelsens Sæd. Ogsaa Hedningerne og Nationerne i de sidste Dage, som ikke ville annamme den celestiale Herligheds Love, havde Gud til Hensigt at velsigne gjennem det Sidste-Dages-Israel.

Fra den Dag af, at Gud gjorde Pagten med Abraham, have Propheter, Apostler og Hellige standhaftigt troet paa Israels Bestemmelse, og propheteret og baaret Vidnesbyrd derom. Selve Himmelens Hærskærer, iblandt hvilke ere hine Værdige, som annammede Pagterne, holde endnu fast ved Forjættelserne og forvente med glad Længsel deres Opfyldelse. Ogsaa Jøderne, endskjøndt „adspredte og berøvede," og afbrudte som en Nation i 1800 Aar, klynge sig endnu den Dag i Dag til disse Forjættelser med en Seighed, som ingen Modgang har været i Stand til at svække. I deres Adspredelse, medens de lede under

den umenneskeligste Forfølgelse og bleve bespottede og forhaanede af Alle, har Tanken paa Forjættelsen om deres Bestemmelse baaret dem oppe.

Men gamle Israel overtraadte, fornærmede Gud, misbrugte deres Privilegier og forhalede derved Opfyldelsen af Forjættelserne. Propheterne forstode dette og beklagede Kjendsgjerningen. De Hellige modtoge alligevel den trøstende Forsikkring, at denne herlige Bestemmelse var ikke tabt for stedse, men at den skulde opnaaes i de sidste Dage, og dens hele forudsagde Herlighed aabenbares.

Begyndelsen til dette store Gjenoprettelsens Værk er allerede sat i Gang. Det Sidste-Dages-Israel er bleven født; det voxer, skrider frem til Modenhed, og udvikles med usædvanlig Styrke og Livskraft. Gud har anerkjendt de Sidste-Dages-Helliges Kirke som det trefoldigt velsignede Folk, i hvilket han vil opfylde den samme Sum af de herlige Forjættelser, han gav Fædrene i Oldtiden — og som den Levning af den valgte Sæd, skjult i Christo, der skal udføre Hensigterne af Guds forunderlige Værk. Alt hvad gamle Israel kunde blevet, er det nye Israel bestemt til at blive, ja, mere end hine i Oldtiden; thi Tidernes Fyldes Husholdning var beskikket for de sidste Dage. Vi ville nu henvende os til det Sidste-Dages-Israel — de Hellige:

Brødre og Søstre! I gjøre Fordring paa at være det Folk, fra hvem det mægtige Rige i de sidste Dage skal udspringe, hvilket Propheterne have erklæret skulde holde almindeligt Herredømme, og blive Nationernes Hoved og Jordens Hæder, og gjennem hvilket Gud agter at udgyde Velsignelser over den hele Menneskeslægt. Eders Tanker have ofte dvælet ved dette Emne, saavelsom ved mange andre vedkommende Zions Herlighed, og I have baaret Vidnesbyrd derom med Enthusiasme og stor Tro. Men lad os standse og overveie et Dieblik. Læg til Side for en Tid denne Indbildningskraftens Henrykkelse, frembragt ved det skjønne Tankebillede, som fremstiller sig for Eders Blik. Bestu det med Fornuftens kolde, ulidenskabelige Die; og lad det, som i Forestillingen sees ved Troen som et Syn, bringes frem for Eder ved den rolige Dømmekraft, iført Virkelighedens Dragt. Værket vil synes ligesaa stort og herligt for Fornuftens Die, styrket ved Troen, som for Indbildningskraftens, oplyst ved Troens celestiale Flamme. Men medens Indbildningskraften glæder sig ved det skjønne Tankebillede, der viser sig i Synet som udført, fatter Fornuften, at det er et praktisk Værk, som maa virkeliggjøres, og som kræver Arbeide for at blive udført.

Naar I gjøre Fordring paa den høie Bestemmelse som det Sidste-Dages-Israel, og bære Vidnesbyrd om, at dette Værk vil voxe, indtil det har udstrakt sit Herredømme overalt; naar I prophetere, at de Hellige skulle vorde „en Nation af Konger og Præster for Gud" til at give Viisdom og Institutioner til at ordne og regjere Menneskeslægten, fatte I da tilfulde Vigtigheden deraf? Vi frygte for, at I ikke gjøre det. Naar I tale om en saadan Bestemmelse og et saadant Herredømme, er det da tilstrækkeligen indpræntet i Eders Sind, at I selv ved Guds Naade maae arbeide for at gjøre det til Virkelighed; at det ikke blot er en Sag at bære Vidnesbyrd og prophetere om, men at det ogsaa maa fremtræde som en praktisk Kjendsgjerning? Det er ikke nok, at Israels Overherskab er en aandelig og prophetisk Sandhed; I maae være Guds Medarbeidere til ogsaa at gjøre det til en legemlig og praktisk Sandhed. Den Kirke, hvoraf I ere Medlemmer, maa tage Anførselen og blive til det største af alle Riger, ikke alene i An-

tal, (thi det vil indbefatte ethvert Knæ, som vil bøie sig for Christus) men ogsaa i Viisdom, Magt, Videnskab, Kunst og Alt, som er godt og sandt. Vi mene ikke dermed, at Agerdyrkning, Bygningskunst, Haandværker, Handel, Videnskab og Kunster i Almindelighed udgjør Præstedømmets høieste Kald. Vi troe, at de ville vorde Regenter i Guds Rige og den Hoiestes Præster. Men Præstedømmet vil omfatte al den Viisdom, Sandhed og gavnlige Kundskab, som findes i Verden. Israel maa blive Hovedet i enhver Green, Lederne paa enhver rigtig Sti, og Mesteraanderne i ethvert Fag.

Hellige! have I lagt Mærke til, hvor langt Nationerne ere komne i somme Ting? Betragt deres Krigsflaader, Handelsflaader, Handel, Stæder, Museer, Bibliotheker, Fabrikker, Jernbaner, Telegrapher, Pragt og Rigdom. Læg Mærke til de Videnskaber og Kunster, den Oplysning, Dannelse, Smag og Dygtighed, som florerer iblandt dem. Dog i alt dette maa Israel overtræffe Nationerne. Vi mene ikke dermed, at de Hellige skulle blive Bogorme, sammenkrumpne Antiqvarier, og øde deres kostbare Tid i at erhverve mere end den nødvendige Kundskab og Lærdom i Sager, hvori der kun er lidet indre Værd. Naar et reent, almindeligt Sprog igjen hersker, og en ny Tingenes Tilstand og rigtige Principer have udbredt sig, kan det kunstlede og lærde Snavs med Fordeel „afskaffes, fordi det ikke længere behøves. Det vilde i Sandhed ikke være et meget stort Tab, om ni Tiendedele af den Masse Bøger, som findes, opbrændtes, og den „ufrugtbare Lærdom" bortkastedes. Men Sandhederne om Universet, Naturens Skjønheder, Jordens Rigdomme og Elementernes Værd, Videnskabens Undere, Storheden, Gavnligheden og Værdien af Bygningskunst, Haandværker og Fabrikker, Ypperligheden af de skjønne Kunster, Poesi og Literatur, og alle Ting, som ere til Pryd og Gavn for Samfundet, ville ikke vorde afskaffede. I alt Saadant maa Israel arbeide paa at overgaae Nationerne og være foran dem i enhver Henseende.

Hvor meget altsaa er der ikke, som skal udføres! Hvor meget af det kommer ikke indenfor hvad man k lder det praktiske Liv, og hvor meget maa der ikke fuldkommes for at gjøre Israel til Hovedet for Nationerne!

De Hellige have den bedste Religion i Verden — en herligere aabenbaret Theologi var aldrig givet Mennesket — og deres Samfundsinstitutioner ville ophøie dem over alle Nationer; og omendskjøndt mange af dem endnu ere raae Diamanter, ville de dog blive slebne og polerede og skinne i Guds Rige. Men de burde aldrig forglemme, at alt dette maa tilveiebringes ved deres egen Virksomhed; derfor skulde deres Valgsprog være: „Arbeid for at gjøre Israel til Hovedet."

Børn ere en Velsignelse.

(Fra „the Millennial Star".)

„See, Børn ere Herrens Arv, Livsens Frugt er en Løn." Psalm. 127, 3.

Ovenstaaende Sprog af den inspirerede Psalmist lærer os, at Børn betragtedes i gamle Dage som en Arv fra Herren, og Livsens Frugt som en Belønning

for den Retfærdige. Jo flere de havde jo lykkeligere ansaaes de for at være, ifølge Davids Bemærkninger: „Som Pile i den Vældiges Haand, saa ere de unge Sønner. Salig er den Mand, som haver fyldt sit Kogger af dem."

Dersom Ovenstaaende er sandt, hvor udartet er ikke Menneskeslægten, naar man seer hen til den letsindige Tale, den ryggesløse Omgang mellem Kjønnene, den gruelige Mængde af Fodsler i Dølgsmaal og Barnemord, og Forældres haarde Medfart med deres Afkom, som hersker overalt.

At Børn ere en Velsignelse var ikke en Anskuelse, som var særegen for David. Vende vi os til Fortidens Historie, finde vi, at Guds Hensigt med Kjønnenes Forening var Formerelse; og at, medens det paa den ene Side var en Kilde til stor Trøst og Hygge for de Retfærdige at have Børn, var det paa den anden Side en Kilde til Kummer og Bedrøvelse for dem, som ingen havde.

Det første store Bud, som gaves vore store Stamfædre, var: „Vorder frugtbare og mangfoldige, og opfylder Jorden, og gjører den Eder underdanig." 1 Moseb. 1, 28. Det er overflødigt at sige, at de udførte det givne Bud og bleve velsignede med Livsfrugt. Det er ogsaa klart, at de underviste deres Børn og deres Sæd efter dem om Forplantningens rene Grundsætninger og Hensigter. Det er ogsaa vist, at saa længe som Forplantningsprincipet udøvedes i Retfærdighed — eller overeensstemmende med Guds Lov — var det en særegen Velsignelse for Mennesket; men i modsat Fald, eller misbrugt, var det en Kilde til Elendighed, Sygdom og Død. Som Beviis paa forstnævnte Paastand anføre vi Historien om Noa, Abraham, Isaak og Jacob, som vare Fuldkomne i deres Generationer; og som Exempel paa det Sidstnævnte henvise til Canaaniterne, Sodomiterne og mange andre, som, paa Grund af deres Udartelse, bleve udryddede af Jorden.

I det 11te Capitel af 1ste Mosebog læse vi, at Sarai, Abrahams Hustru, var ufrugtbar og havde ingen Børn. Istedetfor at dette var en Kilde til Glæde for hende, ligesom det nu vilde være for mange af hendes Kjøn, finde vi, at det var en Kilde til bestandig Kummer, der var saa stor, at hun overtalte sin Mand til at tage Hagar, hendes Tjenesteqvinde, til Hustru, haabende derved at erholde Børn. (1 Moseb. 16.) Vi have ingen Aarsag til at betvivle, uden jo Sara fuldkommen forstod sin Mands Værd, idet hun vidste, at han var en for Gud velbehagelig Tjener, og hun ønskede derfor, (ligesom andre ædle Qvinder) at hendes Mands Værd ikke skulde forglemmes, men at hans Sæd skulde vedblive — paa det hans Navn kunde holdes i agtværdig Erindring paa Jorden i kommende Slægter. Efter at Sarai havde handlet saa ædelt, finde vi, at Herren udtrykker sin Tilfredshed med dem og deres Handlemaade, og det endog saameget, at han nedlod sig til at besøge dem, samtale med dem, og give dem mange Raad og love dem mange Velsignelser, hvoriblandt følgende: „Dit Navn skal ikke ydermere kaldes Abram, men dit Navn skal være Abraham (d. e. Manges Fader); thi jeg haver gjort Dig til mange Nationers Fader. Og jeg vil gjøre Dig saare meget frugtbar, og gjøre Dig til Nationer, og Konger skulle udkomme af Dig. Og jeg vil oprette min Pagt imellem mig og imellem Dig, og imellem din Afkom efter Dig, i deres Slægter, til en evig Pagt; til at være Dig til en Gud, og din Afkom efter Dig." „Angaaende Sarai, din Hustru, Du skal ikke kalde hendes Navn Sarai; thi Sara (d. e. Fyrstinde) skal være hendes Navn. Og jeg vil velsigne hende, og af hende vil jeg ogsaa give Dig en Søn; og jeg vil velsigne hende, og hun

skal vorde til mange Nationer; Folkes Konger skulle vorde af hende." (1 Moseb. 17.) Siden læse vi, at Sara undfangede og fødte Abraham en Søn i hans Alderdom, og han kaldte hans Navn Isaak. Sara var meget glad for sit Svangerskab, og erkjendte, at Barnet var en Gave fra Gud.

Det 25de Capitel i 1 Mosebog fortæller os, at da Isaak var 40 Aar gammel, tog han en Hustru ved Navn Rebekka, Bethuels den Syrers Datter, og hun fødte ham ingen Børn; og Isaak bad til Herren paa sin Hustrus Vegne, thi hun var ufrugtsommelig; og Herren bønhørte ham, og Rebekka undfangede og fødte Tvillinger, nemlig Esau og Jacob. Isaak kjendte meget vel Forjættelserne, som vare givne ham og hans værdige Fader før ham; og han vidste, at, for at disse Forjættelser skulde opfyldes, maatte han have Børn for at vedligeholde sin Faders Huses Slægtlinie. Han bad derfor om Børn, og Herren, til Opfyldelse af sine Forjættelser, gav ham dem.

Det 28de Capitel i 1ste Mosebog underretter os om, at Isaak, just før sin Død, kaldte sin Søn Jacob til sig, for at han kunde velsigne ham; og han sagde til ham: „Du skal ikke tage en Hustru af Canaans Døttre. Men staae op, gak til Paddan-Aram til Bethuel, din Morfaders Huus, og tag Dig derfra en Hustru, af Labans, din Morbroders, Døttre. Og den almægtige Gud velsigne Dig, og gjøre Dig frugtbar, og formere Dig, at Du maa blive til en stor Hob Folk."

I det 29de Capitel vil det sees, at Gud havde til Hensigt at virkeliggjøre de Velsignelser, som vare udtalte paa Jacobs Hoved af hans Fader. Jacob, lydig mod sin Faders Raad, begav sig til Paddan-Aram, og tjente Lában i syv Aar for hans Datter Rachel. Ved Udløbet af denne Tid bedrog Laban ham ved at give ham Lea til Hustru, istedetfor hendes Søster Rachel; idet Lea var den Førstefødte, og det vilde have været stridende imod Landets Skik at bortgifte den Yngste før den Eldste. Men efter en Uges Fuldendelse med Lea, fik han ogsaa Rachel. Beretningen siger os, at Lea var ufrugtbar, hvilket var en Aarsag til Sorg for hende; men i Herrens egen bestemte Tid blev hun fugtbar og fødte Ruben. Dette foraarsagede hende stor Glæde; thi, siger hun: „Herren har seet paa min Elendighed." Hun fødte Jacob sex Sønner. Medens hun var ufrugtbar, gav hun sin Mand sin Tjenestepige Zilpa til Hustru, og ansaae sig selv begunstiget med Børn, fordi hun havde givet Zilpa til Jacob, og sagde: „Gud haver givet mig min Løn for jeg gav min Mand min Tjenestepige." Rachel var ogsaa ufrugtbar, men for at hendes Mand ikke skulde gaae glip af forøgede Velsignelser, gav hun sin Mand sin Tjenestepige Bilha til Hustru. Siden efter undfangede Rachel og fødte Joseph, sigende: „Gud haver borttaget min Forsmædelse."

Saaledes forstaae vi, at i Oldtiden var Ufrugtbarhed anseet som en Aarsag til Sorg og Forsmædelse; og vi see, at formedelst Jacobs fire Hustruer blev Grundvolden lagt for Opfyldelsen af den Velsignelse, som var udtalt paa hans Hoved, nemlig, at han skulde blive til en stor Hob Folk eller Nation.

Jacob sammenkaldte, før sin Død, sine Sønner og velsignede dem, hver for sig (1 Moseb. 49.) Iblandt de store Velsignelser, som udtaltes paa Josephs Hoved, var, at han skulde tildeles „Brysters og Livs Velsignelser," og saaledes blive til en Mængde af Nationer, saa talrige, at han skulde behøve et langt større Land end hans Brødre.

Salomon siger, at „Børneborn ere de Gamles Krone, og Børnenes Priis

ere deres Fædre." Udentvivl følte Jacob dette i fuldt Maal, da han beskuede sine Sønner og Sønners Sønner. Han følte sig udentvivl velsignet og hædret af Gud, naar han i den prophetiske Aand saae deres kommende Storhed.

Hvor ophøiede i Stilling vare ikke Abraham, Isaak, Jacob og deres Efterkommere — Mænd, som ofte talede med Gud Ansigt til Ansigt, modtoge hyppigt Aabenbaringer fra ham, angaaende dem selv og deres Familier! Mænd, som kunde skue Fortiden og Samtiden og med Sikkerhed see hen til Fremtiden! Mænd, som vare istand til at forudsige deres Børns Stilling og hvad der skulde vederfares dem indtil de sidste Tider. De vare ikke uvidende, angaaende Guds Hensigter. De forstode fuldkommen, at det Væsen, de tilbade, havde et vigtigt Værk at udføre paa Jorden, og at der vilde kræves Tid til dets Udførelse. Og de havde den faste Overbeviisning, at hvor fjern den Periode end monne være, og hvor langt de end monne blive adskilte fra deres Børn, vilde den Tid dog komme, naar Fædrenes Hjerter skulde vendes til Børnene, og Børnenes Hjerter til deres Fædre; og at Jorden, ifølge Forjættelsen, skulde blive deres evige Eiendom.

Vi see ogsaa, at hellere end en god Mand i gamle Israel skulde faae sit Navn og sin Slægt udslettet ved Døden, maatte hans Broder eller nærmeste Slægtning handle som Stedfortræder for ham og opreise ham Afkom. 5 Moseb. 25, 5.

Enhver retfærdig Mand vil føle det som sin Pligt, ligesom sine store Forgjængere, efter Guds Lov at opfylde det første store Bud, „at forøges og opfylde Jorden;" men de Onde foragte dette Bud, og leve saaledes, at de ødelægge Liv istedetfor at formere dem. Gud selv er uforanderlig, ligesaa hans Love; derfor sømmer det de Hellige at leve saaledes, at de kunne være værdige til at nyde Fædrenes Velsignelser, vidende, at Børn ere en Arv fra Gud.

Salomon siger, at „den, som vandrer frem i sin Fuldkommenhed, er retfærdig; salige ere hans Børn efter ham." Dette har ofte været Tilfældet, og vilde erfares endnu mere, dersom Menneskene vare retfærdigere. Men saa længe som Menneskene krænke Guds Love, hvilke ogsaa ere Naturens Love, maae deres Børn arve deres Onder. Hvor nødvendigt er det ikke derfor, at Menneskene skulde omvende sig, og søge at lære at kjende Guds Villie angaaende dem. Thi undtagen man fuldstændigen forstaaer sine egne Pligter, er man ikke istand til at følge Salomons Raad, der er saa væsentlig for en Familie's Fred og Lyksalighed: „Opdrag den Unge paa den Vei, han skal vandre, og naar han bliver ældre, skal han ikke afvige derfra." Dersom Menneskene virkeligen vandrede retskaffent for Gud, vilde deres Børn i Regelen følge deres Exempel. Men dette er desværre ikke Tilfældet. Mange vandre i Hoer, Drukkenskab, Tyveri, Orkesløshed osv., føre en ryggesløs og letsindig Tale og Levnet, bespotte Alt, hvad der er helligt og reent; og naar saadanne Mennesker avle og opdrage Børn, blive disse i de fleste Tilfælde liig deres Forældre. Disse Onder, istedetfor at aftage, tiltage sædvanlig i Familierne, og Offrene for den slette Opdragelse ende ofte deres Dage i Fængsler, Tugthuse og Slaverier. Underviisning, Lærdom og Formaning er ikke nok til de Unges Opdragelse. Om saa var, vilde mange være meget bedre end de ere. Men Erfaring lærer os, at Exempel maa forenes med Underviisning, dersom Børn skulle opdrages rigtigen. Hvor ofte finde vi ikke, at Forældre tugte deres Børn, fordi disse følge de Exempler, de selv have sat dem. For at kunne regjere en Familie retteligen, maa

enhver Fader først være istand til at regjere sig selv; thi ellers kan han ikke vente at gjøre noget varigt Indtryk paa sine Børns Sind. Der er intet levende Folk, som forventes at opdrage sine Børn rigtigere, end Guds Folk; thi i vore Børn ligger vor Styrke og tilkommende Storhed. Vi have begyndt Guds store Værk; men de, dersom de oplæres og opdrages rigtigen, skulle fuldende det.

De Hellige, som have Børn, maae vogte sig for den almindelig herskende Mening, at den, som ingen Børn har, eller som miste dem ved Døden, er storligen velsignet; men de bør hellere være omhyggelige for dem, de have, og bede Gud om at skjenke dem flere. En saadan Handlemaade vil behage Gud; og omendskjøndt Hunger monne rase, og Fattigdom stirre os i Ansigtet, skulde vi dog vorde istand til, dersom vi ere trofaste, at sige med David: „Aldrig saae jeg den Retfærdige forladt, eller hans Sæd tiggende deres Brød."

I Familiebestyrelsen skulde Mandens Afgjørelse eller Kjendelse være Lov; og Hustruen skulde staae ham villigen bi i Udførelsen af samme. Om Børnene behøve Tugtelse, skulde den tildeles dem med Forstand. Mødrene skulde ikke altfor meget skjule Børnenes Feiltrin for Faderen, hvilket ofte skader istedetfor at gavne. Dersom Irettesættelse eller Revselse behøves, skulde den gives. De Hellige bør heller ikke lyve for deres Børn ved at love dem det, som de ikke kunne eller agte at opfylde, thi det tilintetgjør Børnenes Tillid til dem. De skulde lære deres Børn den Vane at være reenlige, ordentlige og flittige, og til samme Tid vise dem ved Exempel, at saadanne Ting ere nødvendige for Helbred og Lyksalighed. Under en saadan Opdragelse vilde faa Børn vorde Udskud, men de vilde føle det som en Glæde og Pligt stedse at hædre deres Forældre; og istedetfor at Tiden skulde sondre Familiemedlemmerne fra hverandre, vilde den forene dem endnu inderligere.

Maa Gud i sin uendelige Godhed dygtiggjøre sit Folk til fuldelig at fatte Vigtigheden af et velordnet Familieliv, og at Børn ere Velsignelser fra Herren, som Forældre ere pligtige til at opdrage efter hans Villie; saa at de kunne vorde en Trøst for Forældrene i deres Alderdom, og et Værn for Guds Rige. Og til de Unge sige vi: Agter paa Eders Forældres og Foresattes Raad og Formaninger, glæder dem ved Eders Lydighed og Kjærlighed, og opvoxer i en hellig Væxt for Herren, saa at I, naar Tiden kommer, kunne vorde værdige at vandre i Abrahams og Saras Fodspor, og blive agtede Fædre og Mødre i Israel.

Et prophetisk Vidnesbyrd om de sidste Dage fra det forrige Aarhundrede.

Den berømte Greve Ludvig N. Zinzendorph, som blev født Aar 1700, lod sig 1720 optage i den mæhriske Brødremenighed, og gav nu dette forfulgte Folk et Tilflugtssted paa sine Godser Hernhutt og Pottendorph, hvorfra Sectens Navn „Hernhutter" har sin Oprindelse. Han blev derpaa Brødrenes Reformator, Biskop og øverste Forstander indtil sin Død 1760. Hos Lutheranerne tog han meget ung theologisk Embedsexamen, og var, under en 10-aarig Landsforviisning for sin Reli-

gions Skyld, Præst for den lutherske Forsamling i Philadelphia i Nordamerika. Han har efterladt sig en stor Mængde Skrifter og Taler, som man opskrev under hans mundtlige Foredrag, hvilke han da senere gjennemsaae og udgav. I een af disse, holden den 30te Septbr. 1753, som findes sidst i 4de Bind af hans Taler over de 4 Evangelister, hvor han taler over Luc. 13, 32 og 33 V., hedder det i Slutningen:

„Nu vil jeg endnu sige noget bestemt om Tiden. Tiderne ere alle bestemte, alle inddeelte. Enhver Guds-Oeconomie har sin Time, den begynder og den ophører. Det, som skeer før en saadan Uddelingstid, maa enten være en Forberedelse til den, eller det er utidigt. Hvilket, som skeer efter den, maa enten være en Stadfæstelse og Besegling af den, eller det skeer forgjæves og er skadeligt.

Denne Oeconomie, ikke som Kirke eller Hierarchi, men som en Guds-Anstalt, hvori vi, for Navnet Brødre, lode alle andre Navne fare, der ved Reenhed i Læren, Sundhed i Grundsætningerne, ved Udholdenhed under Satans og Verdens Tryk, udføre et for Frelseren bestemt Diemed, som ellers ikke blev udført, beskytter Jesu Venner for mere end een Ulykke, gjør deres Undergang umulig, bereder Fristeder trindt omkring i Verden for saadanne oprigtige Sjæle, og hvad Frelseren ellers kan have til Diemed med os. Jeg siger, denne vor Oeconomie maa ogsaa efter sin Tid ophøre.

Naar vil da vor Tid være forbi?

— — — Naar vor Forstand og vort Mod ikke længere er tilstrækkeligt, naar Ting blive at udføre i Christi Rige, hvortil vi ingen Raad vide; naar I see Christi Rige lade sig tilsyne paa en for os ubevidst Maade, da blinker et andet Guds Værk frem, enten et andet Sted, eller i samme Oeconomie. Naar vi da ere forstandige, saa slutte vi os strax til og gaae efter dem, hvem Frelseren bringer det Nye. Dog dette maa ikke skee paa en letsindig Maade; thi vi kunne ansee os som et Redskab for Christi Aand, som en Rødnagel i Tiden, indtil dette skeer. Da slutte vi os i Enfoldighed til dem, og fordi vi ikke ere istand til at anføre, eller gaae foran, saa blive vi deres Venner og Brødre.

Om dette vil skee til næste Aar, dertil seer jeg endnu intet Frembrud. Vi ere ei heller endnu ganske trængt igjennem, og kunne følgelig derfor ikke endnu igjen strax afbryde.

Jeg beder Eder, mine Søskende, at I, for Frelserens Skyld, ville opvække den Gave, som er i Eder. En Guds Oeconomie maa ikke alene have Tjenere og Arbeidere, Folk af enhver Art, som lægge Haand paa Frelserens Værk iblandt os, men den maa have Propheter og Seere, thi ellers mangler den Noget i den Hellig-Aand, den maa have Folk, som handle i Aandens Kraft og Fylde og gjøre et velsignet Arbeide.

Skandinaviens Stjerne.

Den 15de August.

Alle Efterretninger stemme overeens i, at der er sluttet Fred imellem Utah og de Forenede Stater, og disses Aviser fremstille naturligviis Tingene i det Lys, som er gunstigst for dem. Een Ting er vist — lad vore Modstandere end sige, hvad de

behage — at Præsident Brigham Young har handlet med den Viisdom, som det sømmer en Mand i hans Stilling; han kunde let, allerede i Vinters, have ødelagt Fjenderne, men han sparede dem og holdt dem udenfor, indtil Freden var indgaaet, og har derved forebygget Blodsudgydelse. Vi have aldrig negtet at adlyde de Forenede Staters Constitution og Love, som amerikanske Medborgere, men det er ogsaa rimeligt, at vi fordre det samme af de Embedsmænd, man udsender iblandt os; og, dersom disse ere retfærdige, moralske Mænd, der handle efter Constitutionens baade Bogstav og Aand, vilde de aldrig finde et lojalere og lovlydigere Folk end Folket i Utah; men vi fordre rigtignok, ligesaavel som andre amerikanske Borgere, Religions- og Samvittighedsfrihed, hvilket Grundloven hjemler os, og dersom dette formenes os, eller Nogen vil gjøre Indgreb deri, er det da noget Under, om vi opponere mod Magthavere, som udsender væbnede Skarer for at indskrænke vore Rettigheder og krænke vor huuslige Fred. Vi have, ligesaavel som ethvert andet Folk, Tilværelsesret paa Jorden, saa meget mere, som vi ved vort eget Arbeide, Slid og Møie have beredet os et Hjem i Klippebjergenes Dale, uden nogen Hjælp fra de Forenede Stater. Hvor længe man nu vil unde os Ro, vil Fremtiden vise; men vi vide med Vished, at Retfærdighedens og Sandhedens Sag tilsidst vil seire; og at Guds Folk, efter at være prøvet tilstrækkeligt og renset, skal tilsidst nyde Fred, om de ogsaa nu for en Tid ere som Fremmede og Udlændige paa Jorden.

Nyheder fra Utah.

(Fra „New York Herald“).

En Herre i St. Louis, kommende direkte fra Saltsøstaden, melder, at Fredscommissærerne og Præsident Brigham Young er dagligen i Underhandling, og at den bedste Forstaaelse hersker.

Fra Utah have vi Nyheder indtil den 23de Juli. Alt var roligt i Territoriet, og Mormonerne vendte tilbage til deres Hjem. Præsident Brigham Young og Kirkens Overhoveder vare komne tilbage til Saltsøstaden. General Johnston havde passeret igjennem Staden og leiret sig 30 engl. Mile paa den anden Side.

Armeedepartementet i Washington havde modtaget General Johnstons General-Order til Armeen, som skulde indmarschere i Saltsøstaden den 26de Juni; og Ordren lød, at Ingen skulde forlade Geledderne, at Kreaturerne ikke skulde anrette Skade paa Markerne, og at god Orden skulde opretholdes.

St. Louis den 26de Juli 1858. Hr. Livingston, en gammel Handelsmand paa Sletterne, ankom fra Saltsøstaden til Leavenworth den 23de og meddeelte Nyheder fra Utah indtil den 30te Juni. Armeen havde marscheret fra Saltsøstaden til Ceder-Dalen, 40 Mile paa den anden Side. Brigham Young og Kirkens Overhoveder vare vendte tilbage til Staden og Folket fulgte dem i Masse. Alt var roligt i Dalen, og ingen Tropper vare i Staden.

Ifølge Ordrer fra General Scott, skulle Utah-Tropperne fordeles til forskjellige Stationer og ikkun faa blive igjen i Utah. General Johnston er løst fra Utah-Armeen og skal tage Commandoen ved Fort Riley.

Tegn paa Himmelen.

Saltsøstaden den 26de Mai 1858.

Til Udgiveren af „Deseret News“

Sir!

I Nat Kl. 20 Minuiter over 1 saae vi et meget mærkværdigt Syn over denne Stad. En rod Lysstrom viste sig paa Himmelen, ligesom naar Solen indhylles i en Sky. Den lignede Halen af en Komet, men antog efter faa Dieblikke Skikkelsen af et Sværd af uhyre Dimensioner, strækkende sig horizontalt og pegende med Spidsen lige Øst. Formen af Sværdet var aldeles fuldkommen, Fæstet mere glimrende end Klingen og spillede i Regnbuens Farver. Maanen stod i Sydvest. Der dannedes en Ring omkring den af rødlig Farve, men ikke saa glimrende som Sværdet, gjennem hvilken løb to Linier, dannende et Kors, den ene Linie pegede mod Jorden og udstrakte sig tilsynceladende to Fod nedenfor Ringen. Paa den vestlige Side af samme var der et andet Sværd af svagere Kulører, pegende mod Nord-Vest.

Dette Syn vedligeholdt sig i 15 Minuter, uden nogen Forandring, hvorefter Ringen omkring Maanen antog Skikkelsen af et Bælte og derpaa forsvandt. Sværdets Kulør aftog, hvorefter dette storartede Syn forsvandt aldeles, da Klokken manglede 16 Minuter i 2.

Luften var fuldkommen stille, og Maanen skinnede saa klart som nogensinde.

Det er umuligt at beskrive det ærefrygtvækkende og høitidelige Udseende af dette Syn — Sværdet hængende over den næsten forladte Stad — med dets Spids pegende betydningsfuldt mod Østen, medens Dødens Stilhed herskede rundt omkring.

John M. Browne. J. V. Long. Leo Hawkins. G. Clements.

Joseph Smiths Levnetsløb.

Novbr. 1837. (Fortsat fra Side 287.)

Han udnævnte da Frederik G. Williams til at være sin anden Raadgiver, imod hvem Eldste Lyman Wight gjorde Indvendinger i nogle faa Bemærkninger, idet han henviste til et vist Brev, som af bemeldte F. G. Williams var skrevet til dette Sted.

Eldste B. Marsh gjorde ogsaa Indvendinger imod Præsident Williams.

Eldste James Emmett gjorde ogsaa Indvendinger imod Præsident Williams.

Biskop E. Partridge sagde, at han assisterede Præsident Williams's Udnævnelse, og vilde votere for ham; og hvad bemeldte Brev angik, havde han hørt det, og saae intet saa forbrydersk deri.

Præsident David Whitmer gjorde ogsaa nogle Bemærkninger til Gunst for Præsident Williams.

Eldste Marsh gjorde videre Bemærkninger.

Eldste Thomas Grover indvendte ogsaa imod Præsident Williams.

Præsident Sidney Rigdon udnævnte da Præsident Hyrum Smith til at tage Præsident Williams Plads.

Han opfordrede derpaa til Votering til Gunst for Præsident Williams, som blev forkastet.

Han tog derefter et Votum til Gunst for Præsident Hyrum Smith, der blev eenstemmigen antaget.

Nogle faa Bemærkninger gjordes af Præsident David Whitmer og Sidney Rigdon.

David Whitmer blev udnævnt til Præsident for denne Green af Kirken, men Ældste Marsh indvendte imod ham.

Biskop E. Partridge sagde, at han vilde votere for Præsident Whitmer.

Ældste William E. McLellin gjorde gjorde nogle Bemærkninger.

Ældste George M. Hinckle gjorde nogle faa Bemærkninger til Gunst for Præsident Whitmer, ligeledes gjorde Ældste King Follet.

Ældste Caleb Baldwin talte imod Præsident Whitmer; ligeledes Ældste Seymour Brunson.

Ældste Elisha H. Groves talte til Gunst for Præsident Whitmer.

Videre Bemærkninger af Ældste Mc Lellin efter Anmodning af Præsident Whitmer, som gjorde Fyldest for ham.

Bemærkninger af Joseph Smith, jun., som fordrede, at man skulde udtrykke sin Mening, hvilket blev antaget ved et næsten eenstemmigt Votum til Gunst for Præsident Whitmer.

Præsident Joseph Smith, jun., udnævnte John Whitmer til at være en assisterende Præsident, men der blev gjort Indvendinger imod ham, og Ældste Marsh opponerede imod ham og oplæste af et skrevet Document en Liste af Beskyldninger imod ham og Præsident Phelps.

Præsident John Whitmer talte derpaa nogle faa Ord som Bekjendelse, og blev efterfulgt af Ældste Isaac Morley.

Der voteredes og han blev eenstemmigen antagen.

Mødet hævedes for en Time.

Mødet traadte sammen igjen ifølge Bestemmelse, en Lovsang blev afsungen og en Bøn opsendt af Ordføreren.

W. W. Phelps blev udnævnt til at være en Assistent-Præsident for denne Kirke af Joseph Smith, jun.

Han stod op og gjorde visse Bemærkninger angaaende de ovenomtalte Klager, hvis Rigtighed han for en Deel erkjendte, hvorefter Præsident Rigdon tog et Votum, hvorved W. W. Phelps eenstemmigen antoges.

Ældsterne John Murdock, Salomon Hancock, Elias Higbee, John M. Hinkle, Thomas Grover og Simon Carter bleve eenstemmigt valgte til Høiraadsmedlemmer.

Lyman Wight blev udnævnt; men John Anderson gjorde Indsigelser mod ham, hvorefter begge samtalede i Eenrum.

Newel Knight blev eenstemmigt valgt. George M. Hinkle blev udnævnt, men Ældste James Emmet gjorde Indvendinger imod ham, fordi han var altfor støiende, King Follet havde imod hans Udvælgelse paa Grund af hans militære Embede, og James Durfee, fordi han var Kjøbmand.

Ældste Hinkle gjorde nogle faa Bemærkninger.

Et Votum toges, og han blev eeneenstemmigt antagen.

Levi Jackmann og Elisha H. Groves bleve eenstemmigt valgte.

John Anderson steg derpaa op paa Forhøiningen og gjorde Indsigelser imod Lyman Wight, hvorefter Lyman Wight ogsaa talte.

Der blev voteret, og han blev eenstemmigt valgt.

De Tolv bleve derpaa kaldte, nemlig: Thomas B. Marsh, David W. Patten, Brigham Young, Heber C. Kimball, Orson Hyde, William E. McLellin, Parley P. Pratt, William Smith, Luke Johnson, Orson Pratt, John F. Boynton og Lyman E. Johnson, og bleve eenstemmigt antagne.

Edward Partridge blev udnævnt til

fremdeles at fungere som Biskop og blev eenstemmigt antagen; han udvævnte derefter Isaac Morley og Titus Billings til sine Raadgivere, hvilke bleve eenstemmigt antagne og valgte.

Ældste Isaac Morley blev derpaa eenstemmigt beskikket til Patriark for denne Green af Kirken.

Ældste John Corrill blev valgt til at være Forvalter for Herrens Forraadshuus.

Ældste Isaac Morley blev derpaa ordineret til Patriark-Embedet under Præsident Joseph Smith, juniors, Sidney Rigdons og Hyrum Smiths Hænder.

Efter nogle faa Bemærkninger af Sidney Rigdon, voterede Forsamlingen eenstemmigen, ikke at understøtte Handelsetablissementer, der udsælge spirituøse Drikke, The, Kaffe eller Tobak.

Der blev voteret angaaende de Halvfjerdssindstyves Præsidenter; og de, som nyligen ere blevne beskikkede til det Embede, bleve eenstemmigt antagne.

Den forsamlede Mængde forenede sig derefter med Præsident Sidney Rigdon, som i Slutningsbønnen anraabte Herren om at indvie dette Land til de Helliges Indsamling og deres Arvelodder.

Thomas B. Marsh,
Ordfører.
Oliver Cowdery,
Skriver.

Far West, Missouri, den 10de
Novbr. 1837.

Et Generalmøde af Præstedømmet paa dette Sted aabnedes med Bøn af Ældste Thomas B. Marsh, og Præsident Sidney Rigdon læste Memorialet, udstedt af Biskoppen i Kirtland og hans Raadgivere den 18de Septbr. 1837 til Menighederne ude omkring. Han fremsatte derefter for Forsamlingen følgende Forslag: At anlægge Stæder, at hellige til offentlige Diemed, og at erstatte dem, som anlægge Stæderne, osv., og det blev da eenstemmigt voteret, at alle Stæders Grund, som herefter udlægges, skal, efter at man har erstattet dem for deres Arbeider, som monne være beskjæftigede med at anordne og anlægge samme, helliges til Kirkens offentlige Bedste for at bygge Huse til offentlig Gudsdyrkelse, eller andre saadanne Diemed, som Kirken vil anordne.

Derefter oplæste Præsident Rigdon Subscriptionsplanen for „Ældsternes Journal," der blev eenstemmigt antagen.

Derpaa voteredes eenstemmigen, at de Tilstedeværende anstrenge sig for at opretholde nævnte Blad.

Derpaa voteredes, at Byen Far West udvides, saa at den indeholder fire Sectioner, d. e. to engelske Qvadratmile.

Voteret, at Biskop Partridge og hans Raadgivere blive beskikkede som en Committee til at taxere den Jord, som støder op til den nærværende By-Plan, og see til at den udvides overeensstemmende med ovenstaaende Votum, forudsat, at de nuværende Besiddere af hine Jorder ville være tilfredse med en saadan Priis for samme, som ovennævnte Vurderingsmænd finde dem at være værd; og at der da disponeres over samme, ligesom ovenfor er voteret.

En Opfordring blev derpaa gjort til dem, hvis Omstændigheder vare saadanne, at de kunde gaae ud at prædike, at de skulde fremstille sig. 23 reiste sig.

Sylvester H. Earl, Henry Jackman, Harrison Sagers og John W. Clark bleve ordinerede til Ældster, og W. J. Levans blev ordineret til Præst.

Præsident Rigdon sluttede derpaa Forsamlingen med Bøn.

Thomas B. Marsh,
Ordfører,
Oliver Cowdery,
Skriver.

Omtrent paa denne Tid forlod jeg Far West, og jeg vendte tilbage til Kirtland.

Kirtland den 20de November. Høiraadet mødte i Herrens Huus; John Smith præsiderede.

Reuben Hedlock fremførte Klage imod Zenos H. Brewster, Collins Brewster, D. H. Dustin og Kone, Mores R. Norris og Kone, Eliza Norris, Samuel Barnet, Jemima Butler, O. Duel Butler og Roxanna Repsher, for at have iagttaget Aabenbaringer, der siges at være oversatte fra Moronis Bog af Collins Brewster, og for at have indgaaet en skriftlig Pagt, forskjellig fra Jesu Christi Kirkes Artikler og Pagter, og for at have fulgt en falsk og bedragerisk Aand.

Der beskikkedes To til at tale paa hver Side.

De Skrifter og Aabenbaringer, som de Anklagede havde holdt og modtaget, fremlagdes, og læstes af Raadets Secretair.

De Anklagede erklærede sig at være „ikke skyldige."

Broder Felshaw fremkaldtes af Anklageren og berettede, at han havde besøgt de Anklagede og arbeidet med dem efter Kirkens Love; at de Anklagede søgte at retfærdiggjøre sig, sigende, at Kirken ikke havde levet i Overeensstemmelse med de tidligere Aabenbaringer, samt at de ansaae Høiraadet og Andre for at være i Overtrædelse, og det forekom ham, som om Storsteparten af de Anklagede havde besluttet at gaae deres egen Vei, enten den saa er rigtig eller forkeert.

Br. Allen sagde, at de Anklagede syntes at lægge for Dagen en stiv Aand imod Kirkens Præsidenter og Høiraadet.

Br. Dunn havde de samme Anskuelser.

Br. Sawyer sagde, at han hørte Br. Norris sige, at Kirkens Autoriteter stode ham imod, og dersom han ikke kunde sætte en Orden efter sit Sind i Tingene her, vilde han gaae ud iblandt Hedningerne og gjøre det der.

Br. Knight stadfæstede det foregaaende Vidnesbyrd.

De Anklagede fremkaldte Br. Freeman, som berettede, at han havde bivaanet mange af de Anklagedes Forsamlinger, men havde ikke seet noget Lovstridigt.

Br. E. Strong stadfæstede Br. Freemans Bemærkning, men vidste ikke, naar han var i Forsamlingerne, at de erholdt Aabenbaringer for dem selv.

Br. J. Foster stemte overeens med de to sidste Vidner.

Br. Preston fremkaldtes af Anklageren og bevidnede, at de Anklagede afsloge at tilstede ham Adgang i deres Møder, og at Andre ogsaa forkastedes.

Flere Vidner bevidnede, at de havde bivaanet deres Møder, uden at see noget forkeert.

Andre bevidnede, at de havde hørt dem tale imod Kirkens Overster, og at Broder Joseph havde mange Ting at omvende sig fra, og een af dem sagde, at han syntes Nogle tillagde Præstedømmet for meget Værd, og at han var underrettet om, at Br. Norris lagde sine Hænder paa Collins og ordinerede ham til at være en Prophet, og at een af de Anklagede sagde, at han var bestemt paa at følge sin egen Vei, hvadenten det behagede Høiraadet eller ikke.

Efter at hans (John Smiths) Raadgivere havde talt paa denne Sag, talte de Anklagede til Forsvar for sin Fremgangsmaade i det Hele taget, og Raadet kjendte for Ret, at Klagen var bleven fuldkommen beviist, og unddrog dem deres Samfundsret, som fremturede paa den Maade, som ovenfor er omtalt.

Harlow Redfield,
Skriver.

I en Conference af Ældster, bestaaende af alle Kirkens Authoriteter i Kirtland, den 27de November, blev Ældste Reuben Hedlock valgt til Præsident for Ældsternes Qvorum i afdøde Ældste Bemans Sted.

Den 30te November. Daniel S. Mills fremførte en Klage imod Roger Orton, „for at have fornærmet Ældste Brigham Young, og for en uchristelig Opførsel i Almindelighed." Da den Anklagede var bleven anmodet om at møde og svare for sin Opførsel, men havde afslaaet det, vedtog Høiraadet, at han afskjæres for at have viist Ringeagt for Kirkens Authoriteter.

Far West den 6te December. Høiraadet og Biskoppen og hans Raad beskikkede Elias Higbee, Simeon Carter og Elisha H. Groves til en Committee til at overveie Rigtigheden af at foreslaae for Kirken at betale Raadet for den Tid, der medgaaer til Raad.

Biskop Partridge, John Corrill og Isaac Morley beskikkedes til en Committee, der skulde virke for at danne et Fond, hvoraf Kirkens Udgifter kunde udredes.

David Whitmer beskikkedes til at undertegne Ældsternes Kaldsbreve som Præsident, og W. W. Phelps som Secretair; Frederick G. Williams til at undertegne Kaldsbreve som Præsident pro tempore i Præsident Whitmers Fraværelse, og John Whitmer som Secretair pro tempore; og Oliver Cowdery som protocolførende Skriver, Raadets faste Skriver og Nedskriver af patriarkalske Velsignelser i Far West.

Committeen for Raadets Betaling bekjendtgjorde: „Det er vor eenstemmige Beslutning, at Præsidentskabet, Høiraadet, Biskoppen og hans Raad, Raadets Secretair, Patriarken og Kirkens Agent, og hvilkensomhelst Anden, der maatte blive ansat til Kirkens Forretninger, skal erholde hver især een Dollar og 50 Cents pr. Dag." Elias Higbee, Simeon Carter, Elisha H. Groves.

(Fortsættes.)

Blandinger.

I Tilsit i Preussen har en Brand ødelagt 50 Bygninger. — I Sachsen klages fremdeles over Oversvømmelser; den 31te Juli stod Vandet en Alen høit i Byen Wehrdigt, hvor flere Huse ere styrtede sammen og Størstedelen af Zwickau stod under Vand. — Frygtelige Orkaner og Skybrud have raset paa mange Steder i Europa, og især i England have de anrettet store Ødelæggelser. — Montenegrinerne brøde ind i Flekken Kolaschin den 28de Juli, uagtet den indgaaede Vaabenstilstand; de Værgeløse bleve i hundredeviis nedhuggede, Husene brændte og utallige Rædselsgjerninger forøvede. To Hundrede muhamedanske Qvinder og Børn bleve bortslæbte. — I Tscherkessien forsættes Kampen mod Russerne. — Muhamedanerne i Dschedda i Arabien have gjort Oprør og dræbt de engelske og franske Consuler samt 20 andre Christne, hvorfor Englænderne have ladet Byen bombardere i tre Dage, uden at noget Resultat endnu er opnaaet. — I Ostindien fortsættes Krigen med afvexlende

Held; Heden er næsten utaalelig og en stor Mængde ere døde af Solstik. — I Algier i Afrika have Orme aldeles ødelagt Tobakshøsten. — Capstaden i Afrika hjemsøgtes den 17de Mai af en betydelig Ildebrand, der ødelagte for en Sum af 535,000 Dollars. — Opstanden i China griber mere og mere om sig, og store Theedistricter ere blevne ødelagte. — Amerika: I Havanna raser den gule Feber og Kopperne i høi Grad. — I Leavenworth i Kansas udbrød der den 14de Juli en heftig Ild, som ødelagde Theatret og 30 tilstødende Bygninger. — I Kansas have atter Oversvømmelser, som Følge af stærke Regnskyl, anrettet store Ødelæggelser den 15de Juli; Broer bortskylledes, Huse sønderbrødes og gik med Strømmen, og Marker ødelagdes. Et ugjennemtrængeligt Mørke herskede og afbrødes kun af de hyppige, blændende Lyn, hvilket endmere forøgede Folkets Forfærdelse og Skræk. — En svær Storm, ledsaget af Torden og Lynild, anrettede megen Skade i Boston og Omegn den 22de Juli. — En stor Brand fortærede flere Huse i Wellsburg den 24de Juli. — Den 4de Juli hjemsøgtes Memphis af en voldsom Orkan, ledsaget af en frygtelig Torden og Lynen, hvis Lige man der aldrig havde oplevet. Floden Bayou Gayoso gik over sine Bredder af den Mængde Regn, som i tre Timer uden Ophør øste ned. Mange Broer, hvoriblandt flere Jernbanebroer, bortskylledes eller bleve saa stærkt beskadigede, at de ikke kunne befares; Huse styrtede ned og dreve bort, og den største Skræk, Nød og Elendighed herskede; kun faa Mennesker omkom. — I Staten Virginia have Græshopperne anrettet stor Ødelæggelse paa Hvedemarkerne og Græsset. — En Haglstorm har totalt ødelagt Afgrøden i Omegnen af Whitby, borthvirvlet mange Tage, Træer osv. — I Cincinnati stod Vandet høit i Gaderne den 3die August, som Følge af Regnen, og Viinhøsten er totalt mislykket. — Paa Halvøen Florida og i Staten Georgia er der udbrudt en skrækkelig Sygdom blandt Qvæget og Daadyrene af en saa dræbende Natur, at man i Skovene finder disse Dyr i utallig Mængde døde og døende. Man har ikke kunnet komme efter Aarsagen til denne Sygdom. — Fra Boenos Ayres i Syd-Amerika berettes der ogsaa om frygtelige Orkaner og Skybrud, som havde anrettet store Ødelæggelser. — I Mexiko fandt et Jordskjælv Sted den 19de Juni, hvilket strakte sig over en Flade af mindst 600 engl. Mile; Staden Patzcuaro er bleven næsten aldeles ødelagt, og i Flekken Chilpanugo ere 60 Huse styrtede ned; Skaden anslaaes til 6 Mill. Dollars. Af Ruinerne har man allerede udgravet 50 Liig, men man frygter for, at der endnu vil blive udgravet flere. I Guadalajara bleve Indbyggerne samtidigt hjemsøgte af tre forskjellige Onder paa een Gang, nemlig: Kampen udenfor Byen, en stærk Ildebrand i Byen og et Jordskjælv, som anrettede store Ødelæggelser. — I Dacotah Territorium have 3,000 Yankton-Indianere herjet de Hvides Colonier langs Minnesota Floden. Aarsagen dertil er, at de aarlige Afgifter ikke ere dem blevne udbetalte i rette Tid af Regjeringen; de agte derfor at tage deres Land tilbage og fordrive de Hvide; de have ødelagt Landsbyen Madary og afbrændt Stæderne Madeira og Flandrau. Flere af Indianerstammerne i Territorierne Oregon og Washington, samt paa Grændserne af Texas, Californien og New Mexiko have gjort Opstand imod Staterne, og man frygter for, at den oprørske Aand har trængt sig endnu længere imod Syd. New York Herald bebreider i skarpe Udtryk Regjeringen for dens hidindtil brugte uvise Fremgangsmaade mod Indianerne, og viser Nødvendigheden af en aldeles ny Politik mod dem. Krigen mod Siminol-Indianerne paa Florida har kostet de Forenede Stater 50 Millioner Dollars, og dog

ere de ikke nærmere ved at undertvinge sig dem, end da de begyndte. — I Sonora, Syd for Utah og New Mexiko, har man opdaget overordentlig rige Guld- og Sølvminer; man har saaledes fundet store Guldklumper til en Værdi af 5,000 Dollars. — Ved Frazer River i de britiske Besiddelser, Nord for Utah og Oregon, har man ogsaa opdaget en uendelig Mængde Guld. Guldtørsten er atter vakt og Tusinder af Mennesker strømme til Minerne fra alle Kanter af de Forenede Stater. I Californien grændser Udvandringen til det Utrolige, og man frygter for, at mindst Fjerdeparten af den mandlige Befolkning inden kort Tid vil forsvinde. Forretninger, Politik, ja selv den hevngjerrige Lyst, som herskede blandt Folket, til at tage Deel i Krigen mod Utah — Alt har tabt sin Interesse, og Intet uden Guldminerne sysselsætte Tankerne. Alvorlige Conflicter have allerede fundet Sted mellem Guldgraverne og Frazer River Indianerne, som ere et kraftigt og krigersk Folk. — Ifølge en Beretning fra „Selskabet for de Fattiges Tarv," var der i April Maaned i Staden New York 90,000 arbeidsføre Mænd uden Beskjæftigelse; ligeledes 50,000 Qvinder, som vare vante til at ernære sig selv og i mange Tilfælde ogsaa sine Familier, og 12,000 Børn, som pleiede at fortjene til sit eget Ophold eller idetmindste bidrage dertil, vare ledige; dertil kommer 80,000 andre Qvinder og Mænd — gamle og afkræftede Slægtninge, hvis Underholdning hovedsageligen tilveiebragtes af ovennævnte 152,000 arbeidsløse Mennesker — altsaa i Alt 232,000 Personer, hvilke vare berøvede det Nødvendige til Livets Ophold. — Ligeledes melder Beretningen, at 6,000 Fruentimmer havde været nødte til at hengive sig til Skjøgelevnet for at erhverve Noget til Livets Fornødenheder. — For nylig har man atter havt et stort Beviis paa Menneskets Skarpsindighed og Energi, idet eet af de meest storartede Foretagender i de nyere Tider lykkeligen er bleven udført. Amerika og Europa ere nemlig blevne forbundne med en elektrisk Telegraph, hvorved den gamle og nye Verden saa at sige ikke længere ere adskilte ved noget Atlanterhav, men ligesom rykkede lige ind paa hinanden, og man kan med Sandhed sige, at den vil være af uberegneligt Værd for Verden, da man nu ikke behøver at vente hele Uger paa Efterretninger fra de to Continenter, men kunne correspondere daglig.

Indhold.

„Skandinaviens Stjerne" udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned og faaes paa Contoiret i Lorentzensgade Nr. 504 D. 5, Stuen tilvenstre og paa alle kongelige Postcontoirer.

Udgivet og forlagt af C. Widerborg.

Trykt hos F. E. Bording.